

Το βίωμα της απόρριψης.

Γερόντισσα Φιλοθέη.

Το να ζητάμε την αναγνώριση είναι μέχρι ενός σημείου φυσιολογικό· έτσι πλαστήκαμε από τον Θεό. Αλλά παθαίνουμε, δηλαδή ταλαιπωρούμαστε, την ώρα που δεν μας αποδέχονται, που δεν μας αναγνωρίζουν, γιατί – το καταλαβαίνετε – απλά χάνουμε την ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας και δεν το σηκώνουμε αυτό.

Λέει ο Πάτερ (Συμεών): (*) «Εκείνο το οποίο στοιχίζει πολύ στον καθένα, είναι το να αισθανθεί ότι τον απορρίπτουν. Όλοι θέλουν να αισθάνονται ότι τους αγαπούν, τους εκτιμούν, τους αναγνωρίζουν· δεν λείπει αυτό από κανέναν. Και όμως ο Θεός, αν θέλουμε να βρούμε αληθινά τον Θεό, θέλει να βιώσουμε αυτό, το ότι μας απορρίπτουν. Πώς λένε καμιά φορά, καταδικάστηκε δις, τρις, πεντάκις εις θάνατον; Ναι, να βιώσουμε αυτό, το ότι είμαστε άξιοι από πλευράς βαθμού, όχι απλώς εντελώς να μας απορρίψουν, αλλά δις, τρις, όχι μια φορά. Και αυτό θα πει σε συγχωρεί, σε αγιάζει ο Θεός: χωρίζεσαι από την αμαρτία. Ων εν αμαρτία χωρίζεται κανείς από τον Θεό και δεν μπορεί να το ζήσει, να το αντέξει αυτό το βίωμα της απόρριψης».

Ναι, δεν το αντέχει γιατί, όπως είπε άλλη φορά ο Πάτερ, αν θυμάμαι καλά, ο Θεός έφερε τον άνθρωπο από την ανυπαρξία στην ύπαρξη, και ο

άνθρωπος πλάστηκε από τον Θεό για να υπάρχει. Και θέλει και ο ίδιος να το ζει αυτό, αλλά να το αναγνωρίζουν και οι άλλοι, ότι υπάρχει και αυτός.

Και ακριβώς επειδή αυτή την ύπαρξη, αυτή τη ζωή που μας έδωσε ο Θεός την έχουμε βάλει σε στραβό δρόμο, έχουμε όλη αυτή την ταλαιπωρία. Διότι όντως υπάρχει κανείς μόνο εν Θεώ. Μας έπλασε ο Θεός κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσίν του, να το ξέρουμε αυτό, επομένως όλη η ζωή μας, όλη η πορεία μας έπρεπε να είναι κατά Θεόν. Αλλά επειδή ακριβώς πήραμε στραβή στάση απέναντι σ' αυτή την πραγματικότητα, γι' αυτό είναι κατά κάποιον τρόπο όχι βοηθητικό απλώς, αλλά σίγουρο, αναπόφευκτο και απαραίτητο να περάσουμε όλοι από αυτή την απόρριψη από την οποία πέρασε ο ίδιος ο Χριστός.

Είναι δύσκολα λίγο αυτά που ακούμε, λίγο ανεπιθύμητα, αλλά δεν γίνεται διαφορετικά. Θα διαπιστώσουμε παρακάτω, καθώς θα διαβάζουμε, ότι είναι το μόνο που μπορεί να μας λυτρώσει.

Και λέει παρακάτω ο Πάτερ: «Η απόρριψη ισοδυναμεί με την ανυπαρξία, ούτε καν με τον θάνατο». Ο θάνατος είναι δηλαδή προτιμότερος από την ανυπαρξία, γιατί γνωρίζουμε ότι στον θάνατο δεν καταργείται η ψυχή· ο άνθρωπος συνεχίζει τη ζωή του στην άλλη ζωή, ενώ στην ανυπαρξία παύεις να υπάρχουν, δεν υπάρχουν καθόλου.

Σκεφτείτε σε ποιο βάθος καλούμαστε να ζήσουμε την απόρριψη: να αισθανθούμε την ανυπαρξία μας. Αν μας περάσει η σκέψη πως ανθρωπίνως δεν γίνεται αυτό, πρέπει να αναλογιστούμε ότι μόνο όταν θέλει κανείς, βοηθάει ο Θεός, η ευσπλαχνία, η αγάπη του Θεού, και μας κάνει να αντέχουμε όλο αυτό το οδυνηρό βίωμα.

Και συνεχίζει ο Πάτερ: «Πρέπει όμως να το βιώσει αυτό το βίωμα κανείς, γι' αυτό είναι μακάριος εκείνος ο οποίος θα δεχτεί την απόρριψη». Και ακριβώς με το να βιώσεις την απόρριψη, βρίσκεις στον δρόμο όχι απλώς εμπιστοσύνη στον Θεό, με την έννοια ότι πιστεύεις στον Θεό, όχι, βρίσκεις τη φιλανθρωπία, το έλεος του Θεού, βρίσκεις... – εγώ προσθέτω – τις ρίζες σου τις θεϊκές, βρίσκεις τελικά τη λύτρωση.

Χρειάζεται όμως ο άνθρωπος να κάνει ένα άλμα, λέει, να το τολμήσει δηλαδή και να πει: «Απαρνούμαι τον εαυτό μου». Έτσι βιώνει κατά κάποιον τρόπο στον έσχατο βαθμό την απόρριψη και μπορεί να την αντέξει κανείς,

μπορεί να σηκώσει το βίωμα αυτό, καθώς εκείνη την ώρα βρίσκει την ευσπλαχνία, το έλεος του Θεού, βρίσκει τη λύτρωση.

Γι' αυτό η σωτηρία μετά είναι βέβαιη και έχει βεβαιότητα κανείς, όχι με την έννοια ότι ο ίδιος έκανε κάτι, αλλά με την έννοια ότι, αφού πήρε απόφαση ο Θεός να με σώσει, σώζομαι, και άλλο τίποτε δεν υπάρχει από τη σωτηρία· αλλιώς, καταποντίζεσαι στο χάος.

(*) Η Γερόντισσα διαβάσει από ανέκδοτο υλικό.

Από το βιβλίο: Φιλοθέης μοναχής, Προσεγγίζοντας τη διδαχή του πατρός Συμεών. Συνάξεις κυριών. Πανόραμα Θεσσαλονίκης 2016, σελ. 146, 147.

Στο βιβλίο αυτό η Γερόντισσα Φιλοθέη (του Ι. Γυν. Ησυχαστηρίου “Το Γενέσιον της Θεοτόκου” Πανοράματος Θεσσαλονίκης) είχε ως οδηγό τη διδαχή τού μακαριστού π. Συμεών Κραγιοπούλου, ο οποίος υπήρξε μέχρι την κοίμησή του (30.9.2015) ο πνευματικός πατέρας του Ι. Ησυχαστηρίου.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>